

Rechtskundig Weekblad

Verschijnt elken Zondag

Vereeniging zonder winstgevend doel

Abonnementsprijs : 100 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Alle rechterlijke uitspraken, artikels en andere bijdragen, alsook boeken ter bespreking te zenden aan den secretaris-hoofdopsteller

Mr RENÉ VICTOR

Italiëlei, 99, Antwerpen

Opgaaf betreffende intekening en adreswijziging, aanvraag van losse nummers en alle mededeelingen betreffende het beheer te zenden aan den secretaris-schatbewaarder

Mr JOHN STOCKMANS

Mechelsche Steenweg, 201, Antwerpen

Het gebruik der Talen in den Raad der Orde

Met deze laatste dagen van het rechterlijk jaar is de periode aangebroken, waarop aan de verschillende balies de verkiezingen plaats hebben voor de leden van den Raad der Orde. In alle belangrijke balies brengen deze verkiezingen een koortsige roering teweeg. De verdiensten van de kandidaten voor het lidmaatschap van den Raad worden door de confraters zorgvuldig afgewogen. Het is echter de plicht van de Vlaamschgezinde confraters bij het uitbrengen van hun stemming ook te letten op de gevoelens, welke door de kandidaat-leden van den Raad worden aan den dag gelegd betreffende het talenvraagstuk en meer bijzonder betreffende het gebruik der talen in den Raad der Orde.

Inderdaad, het in voege komen sedert September l.l. der wet van 15 Juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken eischt noodzakelijkerwijze dat ook maatregelen zouden getroffen worden voor het taalgebruik in den Raad der Orde bij de verschillende balies van het Vlaamsche land. Het zou immers een onbegrijpelijke tegenspraak zijn wanneer, van den eenen kant, de wetgever aan magistratuur en balie diep ingrijpende wijzigingen zou hebben opgelegd wat het taalgebruik voor de rechtbanken betreft en er, van den anderen kant, in den Raad der orde van heel den geest dezer wetgeving geen rekening zou worden gehouden.

Hoe zou men b.v. een oogenblik het stelsel kunnen verdedigen dat in zoovele onzer steden, waarvan de bevolking niet enkel door en door Vlaamsch is, maar waar volgens de wet alle hoegenaamde proceduur uitsluitend in het Nederlandsch dient te geschieden en waar alle vonnissen door de rechtbank geveld in deze taal moeten worden uitgespro-

ken, de processen-verbaal der vergaderingen van den Raad der Orde en de beslissingen door dit lichaam genomen zouden worden opgesteld in de Fransche taal.

Dat hierin verandering moet komen is logisch en onontwijkbaar. Welke zijn nu de maatregelen, die zich opdringen, om tevens den geest van de nieuwe wet toe te passen en ook in de breedst mogelijke mate alle verkregen rechten te vrijwaren.

* * *

Men hoeft bij het onderzoeken van deze aangelegenheid voorafgaandelijk in het licht te stellen dat de Raad der Orde een dubbele taak vervult. Hij is eerst en vooral rechtsprekend lichaam, gelast te beslissen in alle aangelegenheden die de tucht bij de advocaten betreft. Hij houdt zich verder bezig met de verdediging der beroepsbelangen van zijn leden, met het beheer van de beroepsvereniging en vervult aldus een uitsluitend administratieve taak.

Er dient nu, wat betreft de regeling van het taalgebruik, een onderscheid te worden gemaakt tussen de twee functies die de Raad der Orde te vervullen heeft.

Als Tuchtraad, als rechtsprekend lichaam, is hij ingeschakeld in de hiërarchie der rechtsprekende colleges en zijn de beslissingen die hij neemt vatbaar voor verhaal bij het Hof van Beroep. De Tuchtraad dient dan ook op een lijn gesteld met de rechtbanken, zetelende in strafzaken.

Daaruit dient logischerwijze afgeleid, dat de Tuchtraad, zooals alle andere strafrechtbanken, zonder eenigen twijfel, ook onderworpen is aan de toepassing van de bepalingen der wet van 15 Juni 1935

en dat, in het Vlaamsche land, de taal der rechtspleging in tuchtzaken uitsluitend de Nederlandsche taal dient te zijn.

Het meest onomstootbaar bewijs hiervan is te vinden in het feit dat, daar waar geen Tuchtraad bestaat, de Rechtbank zelf de functie van Tuchtraad der balie uitoefent en dan ook de magistraten, die aldus in tuchtzaken betreffende de balie zullen te zetelen hebben, noodzakelijkerwijze zullen gebonden zijn aan de bepalingen der wet op het taalgebruik in gerechtszaken. Waar deze verplichting bestaat voor de Rechtbank zetelende als Tuchtraad, kan ze logisch niet uitgeschakeld worden daar waar een afzonderlijke Tuchtraad is aangesteld. Het zou inderdaad volstrekt ongerijmd zijn te beweren dat, wanneer magistraten over tuchtzaken der balie oordeelen, ze zulks in de Vlaamsche gewesten in het Nederlandsch zouden moeten doen, terwijl een Raad der Orde van de balie zelf in dezelfde streek geen notitie zou dienen te houden van de wettelijke taalregeling.

Men zou hiertegen kunnen opwerpen dat de wet niet uitdrukkelijk de Tuchtraden der advokaten vermeldt in haar bepalingen. Hiertegenover dient er gewezen op den algemeenen titel van het hoofdstuk 2 der wet, titel die luidt als volgt: « Gebruik der » talen bij het vóór-onderzoek en het onderzoek in » strafzaken; alsmede voor de strafgerechten in » eersten aanleg en voor de hoven van assisen. » De Tuchtraad der advokaten staat, zonder twijfel, gelijk met een strafgerecht van eersten aanleg en valt dus stellig onder het algemeen begrip aangeduid in den titel van hoofdstuk 2.

Er is, echter, nog een ander, volstrekt doorslaand tekstargument. Inderdaad, de tuchtzaken zijn destijds wel degelijk het voorwerp geweest van een wettelijke regeling, namelijk door de wet van 4 September 1891, die de bepalingen der wet van 3 Mei 1889 op het gebruik der Vlaamsche taal in strafzaken uitbreidde tot de Hoven van beroep te Brussel en te Luik. Artikel 4 van deze wet voorzagt dat op de tuchtzaken de bepalingen der wet van 3 Mei 1889 toepasselijk waren, wanneer deze gevonnist werden door de tuchtbanken van eersten aanleg of door de Hoven van beroep.

Wanneer men de logische gelijkstelling aanneemt van de Raden der Orde, rechtsprekende in tuchtzaken, met strafgerechten van eersten aanleg, had dus onder de vroegere wetgeving reeds ontegensprekelijk, de tuchtprocedure voor de Raden der Orde dienen onderworpen te zijn aan de bepalingen der wet van 3 Mei 1889, t.t.z. dat in het Vlaamsche land de procedure noodzakelijk in het Nederlandsch diende gevoerd, tenzij degene die zich te verantwoorden had uitdrukkelijk het verlangen

te kennen gaf de procedure in het Fransch te zien geschieden.

Deze wettelijke bepaling is in feite overal bij de balie verwaarloosd gebleven en over het algemeen was ze zelfs niet gekend. Het is een van die bijkomende bepalingen geweest uit de taalwetgeving die, zooals zoovele andere, eenvoudig niet toegepast is geworden.

Tengevolge van het uitvaardigen van de nieuwe wet dient echter opnieuw de aandacht op dit oud artikel gevestigd. Inderdaad, art. 67 van de wet van 15 Juni 1935 verklaart vervallen alle hoegenaamde wetsbeschikkingen en besluiten die niet met de tegenwoordige wet overeenkomen.

Daardoor wordt dus ook het art. 4 der wet van 4 September 1891 vervallen verklaard en wordt de tuchtprocedure vanzelfsprekend aan de wet van 15 Juni 1935 onderworpen.

De verplichting haar beschikkingen toe te passen op de tuchtprocedure voor den Raad der Orde, laat dus geen den minsten twijfel over en ook voor de Hoven van Beroep dient, wat betreft de tuchtzaken, de wet in dezelfde mate toegepast als voor de gewone strafprocessen of voor de burgerlijke gedingen.

Dat deze interpretatie de eenig juiste en mogelijke is blijkt trouwens ten overvloede uit het advies dat aangaande dit punt gegeven is geworden door den Heer Prokureur Generaal bij het Hof van Beroep te Brussel, Hayoit de Termicourt in de mercuriale welke hij het vorig jaar heeft uitgesproken bij de openingszitting van het Hof.

Ziehier hoe de Heer Prokureur Generaal zich uitdrukt:

« De wetgever heeft ook nagelaten op *tuchtgebied* maatregelen uit te vaardigen. Artikel 4 van de wet van 4 September 1891 bevatte een reglementeering van het gebruik der talen in tuchtzaken; maar daar die reglementeering gesteund was op de wetgeving in strafzaken en deze wetgeving door het IIe Hoofdstuk en het artikel 67 van de nieuwe wet is ingetrokken, worden voortaan de tuchtzaken in taalopzicht gelijk gesteld met de burgerlijke aangelegenheden.

De wetsbepalingen over de burgerlijke rechtsvordering zijn inderdaad op de tuchtzaken toepasselijk, indien de wet geen bijzondere rechtspleging voorschrijft. » (Rechtskundig Weekblad, 1935-36 -- Kol. 45.)

Voor heel de procedure in tuchtzaken dient dus noodzakelijk de Raad der Orde de bepalingen der wet van 15 Juni 1935 te eerbiedigen. Het is dus vereischt dat alle hoegenaamde documenten welke betrekking hebben op deze procedure in het Nederlandsch zouden gesteld zijn. Dit zal dus het geval zijn voor het schrijven waarmede een confrater voor

den raad gedagvaard wordt, voor de ontbieding van de getuigen, voor het opstellen van het proces-verbaal, en voor den tekst van de beslissing. Dit zal eveneens het geval zijn voor de verslagen die zouden uitgebracht worden betreffende tuchtzaken door leden van den Raad die als verslaggevers werden aangeduid. Daar nu de wet beveelt dat voor gewone strafzaken al de processen-verbaal betreffende de opsporing en de vaststelling van misdrijven in de Vlaamsche gewesten verplichtend in het Nederlandsch dienen opgesteld te worden, dient natuurlijk, door toepassing van het analogieprincipe, ook gansch het geschreven vóór-onderzoek in tuchtzaken in de Nederlandsche taal gevoerd te worden, namelijk de correspondentie uitgaande van den Heer Stokhouder of van een lid-verslaggever, met een confrater tegen wien dit onderzoek eventueel tot een tuchtvervolgung zou kunnen aanleiding geven.

De toepassing van de wet eischt echter nog meer, vermits de bepalingen van hoofdstuk 2 opleggen dat bij de behandeling van een strafzaak de heele rechtspleging in het Nederlandsch dient te geschieden. Zulks heeft noodzakelijk ook voor gevolg dat voor tuchtzaken in principie de leiding van de debatten in het Nederlandsch moet gebeuren.

Deze verplichting, evenals al de vorige, is door de wet opgelegd op straf van nietigheid. Er bestaat dus geen mogelijkheid aan deze sanctie te ontsnappen.

Nochtans, ten einde alle verkregen rechten te beschermen en alle individuele belangen te vrijwaren heeft de wet vele uitzonderingen en breede overgangsmaatregelen voorzien.

Het spreekt vanzelf dat voor de tuchtrad en ook artikel 30 van toepassing is, dat zegt dat de getuigen de taal bezigen die zij verkiezen.

Verder zal ook in tuchtzaken, evenals in gewone strafzaken, art. 23 van de wet dienooreengepast te worden, in zoverre deze toepassing mogelijk is. De verzending naar een Tuchtraad uit een ander taalgebied is natuurlijk volkomen uitgesloten, daar zulks zou indruischen tegen de elementaire regels van bevoegdheid van den Raad der Orde, waaraan alle advocaten zoozeer gehecht zijn. In geen enkel geval zou een advocaat willen onttrokken worden aan het oordeel van de confraters zijner eigen Balie. Doch de overige bepalingen van artikel 23 zullen steil van toepassing zijn. Een confrater, die wegens een inbreuk op de tucht voor den Raad vervolgd wordt en die verklaart zich met meer gemak in de Fransche taal uit te drukken, zal kunnen vragen zich van die taal te mogen bedienen. Evenals de rechtbanken, wanneer dergelijke vraag voor hen gedaan wordt, beslist de Tuchtraad over dit verzoek. Volgens de termen van art. 23 is de Raad

gemachtigd, wegens de omstandigheden van de zaak, niet op de aanvraag van den vervolgenden confrater in te gaan. Wanneer deze b.v. dit verzoek zou doen, enkel gedreven door zuivere fantasie, om opportuniteitsredenen of zonder ernstige noodzakelijkheid zal, volgens den zin der wet, de Raad dit verzoek dienen af te wijzen. Zulks zou noodzakelijk dienen te geschieden wanneer dergelijk verzoek uitgaat van een confrater, waarvan de leden van den Raad, door de uitoefening van hun praktijk, beslist weten dat hij goed de Nederlandsche taal machtig is.

Het spreekt vanzelf dat de hypothese voorzien door art. 23, betreffende een verdachte die de Nederlandsche taal niet zou machtig zijn in het Vlaamsche land bij de advocaten volkomen ondenkbaar is. Een confrater die zou verklaren geen kennis te hebben van de Nederlandsche taal, dan wanneer volgens de wet alle hoegenaamde proceduur uitsluitend in het Nederlandsch dient te geschieden, zou immers in de onmogelijkheid verkeerden zijn beroepspligten te vervullen en de vraag stelt zich of de Raad, in deze omstandigheden, dezen confrater zou mogen toelaten een beroep uit te oefenen waarvoor hij zichzelf, in de praktijk, volledig onbevoegd verklaart. Zulke gevallen zullen echter wel in het Vlaamsche land niet voorkomen en de betrokken confrater zal er stellig nooit aan denken een zaak te weigeren omdat ze hem wordt aangebracht door middel van een in het Nederlandsch gestelde dagvaarding.

De tweede hypothese van art. 23, dat de confrater zich met meer gemak in de Fransche taal uitdrukt, zal integendeel, vooral bij de oudere confraters, geen zeldzaamheid zijn. In dit geval zal dan ook toepassing van art. 23 dienen te geschieden en dan stelt zich voor den Tuchtraad, evenals voor de rechtbanken, de vraag welke de juiste draagwijdte is van dit art. 23. Wanneer op het verzoek van den confrater wordt ingegaan, brengt zulks dan mede dat heel de rechtspleging in het Fransch zal geschieden? Volstrekt niet.

Zulks blijkt duidelijk uit de parlementaire handelingen betreffende art. 23 en uit de verklaringen van den Heer verslaggever Marck en van de Heeren Heyman en Minister Soudan in de zitting van 4 Juni 1935. Zulks is ook het advies van den Heer Prokureur-Generaal Hayoit de Termicourt, waar deze zich, in zijne hoogervermelde mercuriale, aangaande dit punt als volgt uitdrukt:

« Naar mijn meening is het terecht dat de Heer Marck ten slotte heeft aangenomen, dat de verklaring van de rechtbank geen wijziging van de taal van de rechtspleging tot gevolg had en dat zij enkel beteekende, dat de verwijzing als nutteloos voorkwam, omdat de rechtbank bekwaam was den

betichte te verstaan en zijn uitleg te begrijpen in de taal zelve waarvan hij zich bediende.

Het artikel 14 is, inderdaad, een der hoeksteen van de wet. Om te kunnen aannemen dat een andere bepaling er afbreuk aan doet, dient een doorslaande reden aangevoerd te worden. Welnu, wij hebben zoo juist vastgesteld dat de Kamer het artikel 23 heeft aangenomen, met dien verstande dat het niet in strijd was met den regel van het artikel 14, d.w.z. dat geen Fransche rechtspleging zou gevoerd worden vóór de rechtbanken bedoeld bij de artikelen 2 en 3 en geen Nederlandsche rechtspleging vóór de rechtbanken beoogd door het artikel 1.

Bovendien zouden talrijke onoplosbare moeilijkheden oprijzen, indien men zich bij de andere stelling aansloot: Welke taal zal voor de pleidooien gebruikt worden? Wordt de burgerlijke partij ook verplicht zich van de taal van den verdachte te bedienen? Zoo ja, hoe die afwijking van het artikel 14 te rechtvaardigen? Zoo neen, men duide een bepaling aan, die de burgerlijke partij ontslaat van de verplichting haar door het artikel 35 opgelegd.

Ten slotte schenkt de aangenomen oplossing voldoening aan het uitgedrukt verlangen, te weten dat de betichte door een rechter worde gevonnist die hem verstaat en dit zonder de algemeene schikking van de wet te miskennen en haar tekst willekeurig aan te vullen. » (Rechtskundig Weekblad 1935-36 — Kol. 59.)

Er is dus geen twijfel dat ook voor de Tuchtraden art. 23 in denzelfden zin dient geïnterpreteerd te worden. Het gevolg van deze toepassing van dit artikel zou dus zijn dat de advocaat, die vervolgd wordt, het recht zal hebben zich in het Fransch uit te drukken gedurende heel de behandeling van de zaak, doch dat voor het overige de volledige Nederlandsche rechtspleging behouden blijft en dat namelijk de beslissing eveneens in het Nederlandsch moet worden opgesteld.

Aangaande al de voorgaande punten is dus de Raad der Orde volstrekt niet vrij, doch is hij volledig gebonden door de wet en wel op dusdanige wijze dat alle overtredingen van de wettelijke voorschriften de nietigheid van de rechtspleging en van de beslissing voor gevolg zouden hebben. Ook voor de rechtspleging voor het Hof van Beroep in tuchtzaken gelden dezelfde voorschriften. Het is dus juridisch volstrekt uitgesloten dat de Raad der Orde wat betreft de procedure in tuchtzaken een andere beslissing zou kunnen nemen dan diegene die in de wettelijke bepalingen ligt opgesloten.

* * *

Hoe is nu de toestand wat het tweede gedeelte van de activiteit van den Raad der Orde aangaat, namelijk het administratief gedeelte, het beheer van

de beroepsgemeenschap, de verdediging van de belangen der leden van de corporatie. Op dit punt bestaat er geen enkel wettelijk voorschrift en is het de Raad der Orde zelf, die in volle verantwoordelijkheid en met inachtneming van zijn sociale zending en van zijn verhouding tegenover de rechtsbedeeling in de streek waar hij zijn bevoegdheid uitoefent, de beslissing moet nemen betreffende de taal die zal gebruikt worden in zijn midden, alsook in al de manifestaties van zijn bedrijvigheid.

Al is de Raad hier volkomen vrij, toch dienen enkele elementaire beginselen in herinnering gebracht naar aanleiding van de te nemen beslissing. De Raad der Orde is inderdaad niet een willekeurige, aan niets gebonden beroepsorganisatie, waarvan het doel zou zijn enkel materiele beroepsbelangen te verdedigen. Het staat integendeel vast dat de Raad een hooge zedelijke en sociale zending te vervullen heeft, die spruit uit den verheven aard zelf van het beroep van advocaat, uit den eed die door alle advocaten is afgelegd geworden, alsook uit het feit dat de advocaat geroepen is de allereerste medewerker te zijn van het Gerecht. Daarom moet hij, meer dan wie ook, een onbegrensden eerbied koesteren voor de wet, en zijn voortdurend streven moet er in bestaan, door zijne bemiddeling, een integrale wetstoepassing te verzekeren zoowel *naar den geest* als naar de letter van het wettelijk voorschrift.

Al is nu de Raad der Orde vrij om, voor alle administratieve zaken, willekeurig gebruik te maken van de eene of andere landstaal, toch zal het de plicht zijn van den advocaat individueel, en van den Raad der Orde als vertegenwoordiger van de gemeenschap der confraters, voor de aangelegenheden die zijn eigen vrije bedrijvigheid betreffen, op gewetensvolle wijze den *geest* van de wet toe te passen.

Wanneer de Koning en het Parlement geoordeeld hebben, door het uitvaardigen van de wet van 15 juni 1935, dat het noodzakelijk was het taalgebruik in gerechtszaken te regelen zooals dit thans geschied is, blijkt het uit het bestaan van deze wet zelf dat zij aan een dringende sociale behoefte beantwoordt. Deze wet noodgedwongen toepassen daar waar men er toe verplicht is, doch niet in het minst rekening houden met haar voorschriften, daar waar de verplichting niet imperatief bestaat, zou neerkomen op het betuigen van een werkelijke minachting voor de wettelijke bepalingen en zou heelemaal tegenstrijdig zijn met de zedelijke verplichting die berust op elken advocaat heel zijn handelen te richten in de lijn van het recht.

Het verheven karakter van zijn sociale zending, de noodzakelijke eerbied welke hij verschuldigd is aan den *geest* der wet, verplicht dan ook zedelijk den Raad der Orde, daar waar het wettelijk gebod

niet dwingend het gebruik eener bepaalde taal oplegt, toch rekening te houden met de inzichten welke den wetgever het stemmen van deze wet hebben ingegeven.

Een andere houding zou vanwege advocaten totaal onbegrijpelijk zijn.

Het leidend beginsel van de wet van 15 Juni 1935 bestaat er nu in, dat al wat geschreven proceduur is, zonder de minste uitzondering, in het Nederlandsch dient opgesteld te zijn, terwijl van den anderen kant ter vrijwaring van de verkregen rechten, gedurende lange jaren nog het taalgebruik voor de mondelinge debatten volstrekt vrij blijft.

Het zou logisch zijn dat dit beginsel eveneens worde toegepast op het taalgebruik in den Raad der Orde. Op deze wijze zou volledig de geest van de wet geëerbiedigd worden en zou er geen onlogische tegenstrijdigheid bestaan tusschen den toestand die zich voordoet bij de rechtsbedeeling vóór de Rechtbanken en deze welke heerscht in den schoot van den Raad der Orde.

In den socialen samenhang van het rechtswezen vormt de corporatie der advocaten in zekere mate het tegengewicht van de magistratuur en beide korpsen, die, voor het belang van de rechtsbedeeling, op een en dezelfde lijn dienen gesteld te worden, werken samen aan eenzelfde hoogstgewichtige sociale functie. Het zou onaannemelijk zijn dat de regels, welke de wetgever met de meeste strengheid oplegt aan de magistratuur, door de balie volledig zouden kunnen vergezocht worden.

Wat de magistratuur betreft is de wet zoo streng dat zij in haar art. 37 oplegt dat alle mededeelingen van magistraat tot magistraat in de taal van de streek dienen te geschieden en in haar artikel 39 dat de Hoven en Rechtbanken in het Vlaamsche land voor hun algemeene vergaderingen uitsluitend de Nederlandsche taal dienen te gebruiken.

Voor de Balie zou er echter in breede mate dienen rekening gehouden te worden met de gewoonte van zoovele confraters bij voorkeur in het gesprek de Fransche taal te bezigen en, heelemaal in den geest van de wet, zou dan ook het gesproken woord bij de debatten van den Raad der Orde volledig vrij moeten blijven.

Er is echter geen enkel ernstig argument te vinden om het voorstel te bestrijden dat voor alle schriftelijke documenten, die van den Raad uitgaan, uitsluitend de Nederlandsche taal zou gebezigd worden. Zulks zou dus gelden voor alle mededeelingen, rondschrijven en omzendbrieven, voor alle te vellen beslissingen en voor alle processen-verbaal van de zittingen. Ook heel de geschreven correspondentie uitgaande van den Raad in zijn geheel of van een van zijn waardigheidsbekleeders zooals Stokhouder en Secretaris of van een lid aangesteld als

verslaggever zou eveneens in het Nederlandsch dienen te gebeuren.

Voor de correspondentie met de magistratuur zou trouwens geen andere oplossing mogelijk zijn. Immers, volgens de bepalingen der wet van 1932 op het gebruik der talen in bestuurszaken, moet alle briefwisseling die uitgaat zoowel van het Parket-generaal als van de gewone Parketten, in de Nederlandsche taal gevoerd worden. Voor de correspondentie uitgaande van de zittende magistratuur dient ook, volgens de laatste wet, de Nederlandsche taal gebruikt te worden. In beide gevallen zal natuurlijk de balie in het Nederlandsch antwoorden. Doch brengt zulks niet natuurlijk en noodzakelijk mede dat logischerwijze heel de geschreven briefwisseling uitgaande zoowel van den Raad als van een zijner waardigheidsbekleeders in dezelfde taal zou geschieden?

Het spreekt vanzelf dat hierop uitzondering kan gemaakt worden voor de correspondentie met personen of lichamen die in de Waalsche provincien gevestigd zijn.

Deze beginselen zouden niet enkel toegepast dienen te worden voor alle aangelegenheden die rechtstreeks den Raad der Orde zélf betreffen, doch ook voor de inrichtingen die onmiddellijk afhangen van zijn toezicht, zooals het «Bureel voor kosteloze rechtspleging». Daar de behoeftigen die zich tot dit bureel wenden bijna nooit een andere taal machtig zijn dan de taal der streek, zou het beginsel van het uitsluitend gebruik van het Nederlandsch bij deze inrichting, zelfs om praktische redenen, nog in grootere mate ongeschonden dienen gehandhaafd.

Ook wat betreft de voordrachten die door den Raad der Orde worden ingericht voor de jonge stagisten, ten einde hen vertrouwd te maken met de beroepsregels, zouden deze vanzelfsprekend uitsluitend in het Nederlandsch dienen te geschieden. Dit is een systeem dat trouwens in vele Vlaamsche balies reeds sedert meerdere jaren in voege is, en dat des te meer dient gehandhaafd, daar al de stagisten, die nu gehouden zijn deze voordrachten te volgen, door de wet van 15 Juni 1935 verplicht worden niet alleen van nu af alle proceduur in het Nederlandsch te stellen, maar zelfs binnen vier jaar uitsluitend in het Nederlandsch te pleiten.

Het is de plicht van den Raad der Orde deze jonge confraters te helpen in de uitoefening van hun beroep en voor hunne professioneele opleiding enkel die taal te gebruiken die aan deze confraters in de toekomst als eenige taal voor proceduur en pleidooi wordt opgelegd door den wetgever.

De toepassing van deze principen zou van den eenen kant beteekenen dat de Raad der Orde volledig zou handelen in den geest van de thans in voege zijnde wet, terwijl van den anderen kant geen enkel

confrater gestoord zou worden in zijn gewoonten, wanneer hij verkiest voor het mondeling debat de voorkeur te geven aan de Fransche taal.

* * *

Ten slotte dient er, naar aanleiding van het in voege treden der wet van 15 Juni 1935, tot het volgende te worden besloten :

1° Voor alle tuchtzaken is de Raad onderworpen aan de bepalingen der wet van 15 Juni 1935, zulks op straf van nietigheid. Alle geschreven documenten betreffende de tuchtzaken dienen dus uitsluitend in het Nederlandsch gesteld te worden : brieven, verslagen, dagvaardingen, ontbiedingen, processen-verbaal en beslissingen. De leiding van de debatten dient zooals heel de rechtspleging in tuchtzaken, in het Nederlandsch te geschieden.

2° In geval de vervolgte confrater de toepassing vraagt van art. 23, zal dit geïnterpreteerd worden in den zin van Minister Soudan en Procureur-Generaal Hayoit de Termicourt. De Raad zal oordeelen over de noodzakelijkheid de vraag in te willigen en

eventueel het gebruik der Fransche taal toelaten. De procedure zal echter uitsluitend Nederlandsch blijven en ook de beslissing zal in dezelfde taal worden opgesteld.

3° Wat aangaat de administratieve aangelegenheden, dient den geest van de wet toegepast, in dien zin dat voor alle geschreven documenten de Nederlandsche taal gebruikt wordt, terwijl voor alle mondelinge debatten de keuze der taal volstrekt vrij blijft. Zulks brengt mede uitsluitend Vlaamsche correspondentie, verslagen en beslissingen, zoo van den Raad zelf als van zijn waardigheidsbekleeders.

4° Voor het bureel van kosteloze rechtspleging dient hetzelfde beginsel toegepast.

5° De voordrachten over beroepsregels, gegeven voor de stagisten die allen verplicht zijn binnen afzienbaren tijd in het Nederlandsch te pleiten, zullen, niet enkel in den geest der wet, maar in het belang zelf der jonge confraters, in het Nederlandsch worden gegeven.

René Victor.

RECHTSPRAAK

HOF VAN BEROEP TE LUIK

5e Kamer. — 22 Mei 1936.

Voorzitter : M. Lambrichts.
Raadsheeren : M.M. Elens en Mons.
Advocaat-generaal : M. Hauben.
Pleiters : Mrs. De Vocht en Remacle.

**STRAFVORDERING. — ONWETTIGE AANHOU-
DING. — VERZAMELING DER BEWIJSELEMEN-
TEN BUITEN DE AANHOUING. — GELDIG-
HEID DER VERVOLGINGEN.**

Het afleveren van een voorloopig proces-verbaal voor het uitreiken van een aanhoudingsmandaat tegen de overtreders van de wet van 13 Juli 1930 wordt niet door de wet vereischt.

Wanneer eene vervolging gansch en alleen steunt op een onwettige aanhouding en op de door deze uitgelokte verklaringen en bekentenissen, is de vervolging nietig en zijn de ingezamelde bewijzen zonder kracht.

In beginsel echter heeft eene aanhouding niets gemeen met het inzamelen van bewijzen. De Rechtbank kan derhalve de bewijselementen weerhouden die verzameld werden zonder eenig verband met de aanhouding. Eene wettige vervolging kan dan ook worden ingespannen, al gebeurde de aanhouding onwettig, indien er wettig opgenomen bewijzen in een geldig bestaand proces-verbaal voorhanden zijn.

Op. Min. en Minister van Financiën t/ Masuy en Legaer.

Overwegende dat de vervolging steunt op vaststellingen ten laste van betichten, den 14 en 15 Maart 1936, gedaan door beambten van het Tolbeheer;

Dat betichten aangehouden werden door die beambten den voormelden 14 Maart;

Overwegende dat de betichten beweren dat die aanhouding onrechtmatig geschiedde en dat hier uit zou spruiten dat geheel het onderzoek tegen hen volstrekt nietig en zonder bewijskracht zou zijn, waaruit ook volgen zou dat de ingespannen vervolging insgelijks nietig is en tot geen veroordeeling leiden kan;

Aangaande de opwerping der betichten betreffende het zo gezegd laattijdig indienen van het voorloopig proces-verbaal;

Overwegende dat in rechte het afleveren van een voorloopig proces-verbaal alvorens de onderzoeksrechter een aanhoudingsmandaat tegen overtreders aan de wet van 13 Juli 1930 zou mogen uitreiken niet door de wet geëischt wordt en dat in feite — een dergelijk proces-verbaal in den bundel berust op hetwelk het openbaar Ministerie zich gesteund heeft om de aanhouding der betichten te eischen;

Aangaande de verdere bestatiging over de vaststellingen dewelke voor het Hof, betichten besluiten tot staving der beweerde nietigheid der vervolging;

Overwegende dat wanneer een vervolging gansch en alleen steunt op een onwettige huiszoeking en op de door deze uitgelokte verklaringen en bekentenissen — te recht — beslist wordt dat de vervolging nietig is en de bewijzen zonder kracht daar deze alsdan hun eenigen oorsprong hebben in een onrechtmatige daad die geen wettige gevolgen hebben mag.

Maar dat het rechtstreeks doel van eene voorloopige aanhouding is de vermoedelijke dader onder de bewarende hand van 't gerecht te houden;

Dat in beginsel een aanhouding niets gemeen heeft met de inzameling der bewijzen, steun der vervolging;

Dat, daaruit volgt dat, alhoewel een aanhouding

onwettig gebeurde, de bewijzen toch als rechtmatig ingezameld zullen kunnen voorkomen en beschreven in een geldig opgesteld proces-verbaal;

Overwegende dat ter zake, in feite, de aanhouding van betichten geene nadeelige bekentenis voor hen uitgelokt heeft;

Dat de eenige bestatiging die in verband staat met hun aanhouding het feit is, dat zij, aangehouden zijnde, bekend hebben dat een stuk stof, in een haag gevonden kort bij de plaats waar saccharine lag, voortkwam van de broek van een hunner;

Maar dat het uit het onderzoek door het Hof gedaan blijkt, dat buiten deze laatste bekentenis, alle de andere bewijselementen ingezameld geweest zijn zonder eenig verband met de aanhouding der betichten;

Dat tegen de geldigheid dezer bewijselementen of tegen de wettelijkheid van het proces-verbaal, voor zooveel het deze bewijselementen aanhaalt, niets in te brengen is;

Overwegende aldus, dat indien zelfs moest aangenomen worden dat de aanhouding der betichten door de beambten van het Tolbeheer onwettig gebeurde — dit niet belet dat wettig opgenomen bewijzen in een geldig bestaan proces-verbaal voorhanden zijn die een wettige vervolging toelieten gegrond op de wetsbepalingen in de dagvaarding aangehaald;

Dat dienvolgens de besluiten der betichten over de algemeene ongeldigheid der vervolging dienen afgewezen te worden;

Overwegende dat, wanneer men zelfs ter zijde laat de bekentenissen van betichten, tijdens hun aanhouding, aangaande het gevonden stukje stof, uit het onderzoek door het Hof gedaan, over de verdere bewijselementen hierboven geldig verklaard, blijkt dat betichten te Ternaaien, den 14 Maart 1936 in tegenstelling met de besluiten der betichten over den grond der zaak :

1° als mededaders, om samen rechtstreeks tot het plegen van het misdrijf te hebben samengewerkt beiden plichtig zijn aan invoer, vervoer of bezit van 10 kilogram saccharine;

2° beiden plichtig zijn aan dienstweigering door niet te blijven stilstaan niettegenstaande het gegeven bevel der tolbeambten, alhoewel betichten de hoedanigheid der tolbeambten kenden en zich alsdan bevonden in den tolkring;

Overwegende dat de straffen door eersten rechter toegepast die der wet zijn en in evenredigheid met den ernst der feiten;

Dat de betichten alleen in beroep zijnde, er geen plaats grijpt na te gaan of de aangeslagene auto had moeten verbeurd verklaard worden en of de betichten niet hoefden solidairlijk tot de kosten veroordeeld te worden;

Overwegende dat de betichten tot hunne onmiddellijke invrijheidstelling besluiten;

Overwegende dat indien het zelfs vaststond dat betichten onwettig door de tolbeambten werden aangehouden den 14 Maart 1936, dat niettegenstaande voormelde vraag niet kan ingewilligd worden;

Dat inderdaad betichten geen beroep ingediend hebben tegen het aanhoudingsbevel den 15 Maart door den onderzoeksrechter van Tongeren verleend;

Dat hun aanhouding dienvolgens krachtens dit bevel vastgeworden is, dat de rechtsmachten gelast om te wijzen niet bevoegd zijn om de beslissingen der onderzoeksrechters te wijzigen;

Dat, volgens art. 206 van het Wetboek van Strafrechtspleging in voege gebleven voor wat betreft de aanhoudingen in zake tolbeheer, de in staat van aanhouding verschijnende betichten slechts onmiddellijk in vrijheid mogen gesteld worden door de wijzende rechtsmacht, als wanneer vrijspraak ten hunner voordeele invalt;

Gezien de wetsbepalingen door den eersten rechter aangehaald in 't bestreden vonnis.

Om deze beweegredenen :

Het Hof, akte gevend aan betichten van het voorbehoud in hunne besluiten ingelascht;

Alle verdere besluiten der betichten afwijzende als zijnde ongegrond;

Bekrachtigt het bestreden vonnis;

Veroordeelt betichten solidairlijk tot de kosten van beroep vereffend op 109,20 frank.

NOTA. — Er is voorziening in verbreking vanwege de betichten.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE HASSELT

1 April 1936.

Voorzitter : M. Bijvoet.

Rechters : M.M. Van Soest en Goffinet.

Pleiters : Mrs. Demal en Koninckx.

STILZWIJGENDE WEDERINHURING. — OPENBARE BESTUREN. — DUUR.

Op voet der wet van 7 Mei 1929 wordt de huurovereenkomst voor negen jaar aangegaan tusschen een pachter en de kerkfabriek, bij stilzwijgende wederinhuring voor een zelfde tijdstip van negen jaar vernieuwd.

Reynders t/ Kerkfabriek van Velm.

Overwegende dat het beroep, beteekend door exploit van deurwaarder Haesen van St Truiden, den 28 Januari 1936, geboekt, regelmatig is in vorm;

Overwegende dat volgens de notarieele verhuurakte, verleden voor notaris Coemans van St Truiden den 10 Augustus 1920, de verhuring geschiedde voor een termijn van negen achtereenvolgende jaren, aanvang nemend voor de akkerlanden onmiddellijk na den oogst van het jaar 1920, en voor de weiden en boomgaarden op 30 November van hetzelfde jaar, zoo nochtans de kerkfabriek het recht heeft na het derde en het zesde jaar de landpacht te verhoogen bij eenvoudige aanzegging één jaar op voorhand, bij aanbevolen brief, de huurovereenkomst van rechtswege vervallende zoo de huurder deze verhooging niet aanneemt;

Overwegende dat, bij het verstrijken der negen achtereenvolgende jaren de huurder in het bezit gelaten werd van het verhuurd goed, zoodat er alsdan, volgens de bepalingen van artikel 2 der wet van 7 Mei 1929, eene nieuwe huur aanvang voor denzelfden duur en in dezelfde voorwaarden;

Overwegende dat volgens voormelde huurakte, beroeper drie perceelen in huur nam, groot samen zes hectaren, zes en dertig aren vijf en tachtig centiaren voor den gezamenlijken prijs van 12.310 frank, benevens de lasten;

Overwegende dat beroepene, door aangeteekend

schrijven van 21 Juli 1933, den huurder te kennen gaf dat hij voor de jaren 1936, '37, '38 eene huurprijs moest opbrengen van 60 frank de 5 aren of 1200 fr. de hectaar, de grondlasten blijvende ten laste van de kerkfabriek, met opzeg bij een afwijzend of uitblijvend antwoord vóór 1 December 1935;

Overwegende dat de beroeper deze prijsverandering niet aanvaardde en steeds volhoudt dat op 30 November 1929 dehuurovereenkomst vernieuwd werd voor negen achtereenvolgende jaren loopende tot 30 November 1938, zonder dat intusschentijd de pacht zou kunnen verhoogd worden;

Overwegende dat hij, ten einde deze bewering te staven eene beslissing van den Kerkfabriekraad van 27 Augustus 1921 inroep, door de Bestendige Deputatie der provincie goedgekeurd den 16 September 1921, waardoor de pachtprizen in de notarieele akte van 10 Augustus 1920 aangehaald, op den gelijken voet van 500 fr. per hectaar worden teruggebracht voor negen jaren of den ganschen duur der huurceel;

Overwegende dat beroepene betwist dat eene dusdanige beslissing ooit genomen werd door den kerkfabriekraad, en door het verslagboek der zittingen betuigt dat zulk eene beraadslaging in het jaar 1921 niet werd ingeschreven;

Overwegende dat beroeper door zijne kwijtingen bewijst dat gedurende al de jaren verlopen sedert 1920, zijn pachtprijs berekend en betaald is geworden tegen 500 fr. per hectaar en dat dit bewijs, benevens het voorleggen der goedkeuring door de Bestendige Deputatie afgeleverd, volstaat om te doen aannemen dat de pachtprijs op de som van 500 frank per hectaar is teruggebracht geworden;

Overwegende dat beroeper trouwens niet de minste kans zou hebben de geldigheid van haren opzeg, gesteund op het niet aanvaarden der prijsverhoging, te zien aannemen, zoo een wijzigende beslissing aangaande de pachtprizen in de notarieele akte bedongen, niet was tusschengekomen, wijl deze prijs in de huurakte 12310 frank bedroeg en dat dus de nieuwe voorgestelde prijs van 1200 frank per hectaar, of 7642 frank voor de 6 hectaren 36 aren 85 centiaren, geen verhoging uitmaakt zoo de pacht niet vermindert en namelijk op 500 frank per hectaar of 3184,20 frank was teruggebracht geworden;

Overwegende dat er dus enkel te onderzoeken blijft met het oog op de aangebrachte wijziging of beroepene gerechtigd was op 21 Juli 1933 eene prijsverhoging op te leggen en bij weigering de overeenkomst vervallen te doen verklaren van af 1 December 1935;

Overwegende dat de wijziging door de Bestendige Deputatie goedgekeurd niet alleen droeg op den pachtprijs maar ook op het voorrecht de Kerkfabriek toegekend in de notarieele akte om prijsverhoging op te leggen na het derde en het zesde jaar;

Dat volgens deze wijziging de pachtprijs van 500 frank den hectaar, onafgebroken, gedurende negen jaar of den ganschen duur der huurceel, moest behouden blijven;

Overwegende dat de partijen bijgevolg van af November 1920 tot November 1929 gehouden waren door eene huurovereenkomst die gedurende negen jaar niet meer vatbaar was om eenige wijziging te ondergaan, en die, bij stilzwijgende wederinhuring, op 1 December 1929 opnieuw en in dezelf-

de voorwaarden, volgens de wet van 7 Mei 1929 voor negen jaar werd aangegaan;

Overwegende dat deze opvatting geheel en al strookt met den geest der wet van 7 Mei 1929 die vooral beoogde den pachter zoolang mogelijk in het bezit van den gehuurden grond te houden;

Overwegende dat de Kerkfabriek zelf betuigt door hare handelwijze, na het verstrijken der negen eerste jaren, dat de ingebrachte wijziging van kracht was gebleven, wijl zij voort is gegaan gedurende de zes eerste jaren van den tweeden negenjaarlijkschen termijn den verminderden pachtprijs te innen en nadien eene verhoging wil doen intreden, niet op den prijs in de notarieele akte bepaald, maar op den verminderden prijs in de wijziging voorzien.

Overwegende dat de Kerkfabriek bijgevolg niet gerechtigd was, in den loop van dit tweede negenjarig termijn door verhoging van den pachtprijs tot eenen opzeg te geraken;

Dat de eerste Rechter ten onrechte dezen opzeg geldig verklaarde;

Om deze beweegredenen :

De Rechtbank, zetelende in graad van beroep, zegt het beroep ontvankelijk en gegrond;

Doet het vonnis van den eersten Rechter teniet;

Verklaart den opzeg van 21 Juli 1933 zonder waarde;

Wijst de Kerkfabriek af van haren eisch en veroordeelt haar tot de kosten, zoo van eersten aanleg als van beroep.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE BRUGGE

1e Kamer. — 5 Mei 1936.

Voorzitter : M. W. de Crombrughe de Loringhe.

Rechters : M.M. G. Verstraete en J. Axters.

Pleiters : Mrs. De Vestele en Lantsoght.

BURGERLIJKE RECHTSVORDERING : ART. 420. — AFSTAND VAN AANLEG. — VORM. — BETEEKENING BIJ DEURWAARDERSAKTE. — GELDIGHEID.

AFSTAND VAN AANLEG. — EENZIJDIGE BETEEKENING DOOR AANLEGGER. — VOOR DE BESLUITEN TEN GRONDE. — GELDIGHEID.

GERECHTELIJKE OVEREENKOMST. — EERST AFGESLOTEN DOOR DE BETEEKENING DER BESLUITEN TEN GRONDE.

Art. 420 van het wetboek van burgerlijke rechtsvordering is niet gebiedend waar het voorschrijft dat de afstand van aanleg « mag » geschieden bij eenvoudige akte van pleitbezorger aan pleitbezorger. Een afstand betekend bij deurwaardersakte is eveneens geldig; dit is vooral waar wanneer het exploit ook de handtekening draagt van den afstandpleger.

Een eenzijdige afstand van aanleg door een der partijen aan de andere betekend volstaat in rechte indien het gerechtelijk contract nog niet afgesloten was;

Het gerechtelijk contract is niet afgesloten wanneer de verweerder wel is waar pleitbezorger gesteld heeft, doch nog geen besluiten ten gronde betekend heeft.

Leleu t/ Jonckheere.

Overwegende dat aanlegger op 25 Januari 1936 verweersters betrok voor deze rechtbank in betaling eener zekere som; dat verweersters hierop pleitbezorger aanstelden op 30 Januari 1936; dat naderhand aanlegger op 15 Februari eene tweede vordering inspande bij exploit van deurwaarder Rosseneu: waarin eene nieuwe vordering in voorkomt; doch tevens afgezien wordt van de vordering van 25 Januari 1936;

Overwegende dat in besluitselen verweersters staande houden dat dezen afstand van den aanleg nietig is ten aanzien van den vorm;

Overwegende dat de nietigheid eenerzijds zijn oorsprong zou vinden in het feit dat deze afstand van aanleg diende luidens artikel 402 van het wetboek van burgerlijke rechtspleging beteekend te worden bij akte van pleitbezorger aan pleitbezorger gezien verweersters reeds een pleitbezorger hadden aangesteld (art. 402 van het wetboek van burgerlijke rechtsvordering);

Overwegende dat deze bewering niet gegrond is; dat immers art. 402 niet gebiedend is; dat partijen vrije keus hebben wat den vorm, waarin den afstand van aanleg geschiedt; betreft, derwijze dat den afstand zelfs stilzwijgend kan geschieden; dat in geval van schriftelijke afstand van aanleg alleen het handteeken van de partij of zijn volmachtdrager onmisbaar is; dat de dienstdoende deurwaarder als bijzondere volmachtdrager dient beschouwd; dat echter daarenboven het exploit van 15 Februari 1936 het handteeken van aanlegger draagt; (Répert. prat. de droit belge V° désistement N° 52; Dalloz, rép. prat. V° Désistement, N° 41; verbr. 22 Oct. 1894, Pas. 1894, I, 311; Leuven 18 Febr. 1931, Pas. 1931, III, 198; Verviers, 1 Febr. 1905, B. J. 1905, 447);

Overwegende dat de nietigheid anderzijds zijn oorsprong zou vinden in het feit dat deze afstand van aanleg eenzijdig is geschied dan wanneer de toestemming van verweersters daarvoor noodig was gezien de gerechtelijke overeenkomst tusschen partijen gesloten niet eenzijdig kan opgezegd worden;

Overwegende dat de toestemming van verweester hier overbodig was; gezien op 15 Februari 1936 dag waarop afstand aan partijen werd beteekend, de verweersters het debat op het terrein waarop de dagvaarding van 25 Januari 1936 het had geplaakt nog niet hadden aangenomen door te besluiten ten gronde wat zij eerst deden op 21 en op 27 Februari 1936; dat immers de inschrijving ter rol noch de aanstelling van pleitbezorger niet volstaat om de gerechtelijke overeenkomst te vormen; (Rép. prat. de droit belge V° Contrat judiciaire N° 48; Dalloz, rép. prat. V° désistement N° 94 en 95; Leuven, 18 Febr. 1931; Brussel, 22 Mei 1911; P.P. 1911, N° 993, 31 Maart 1917, pas. 1917, II, 204; Luik, 21 Dec. 1911, pas. 1912, III, 75 en 27 April 1907, P.P. 1908, 3; Luik, 3 Jan. 1900, pas. 1900, II, 225);

Overwegende dat het echter niet bewezen is dat op 21 en 27 Februari 1936, toen verweersters hunne besluitselen ten gronde lieten beteekenen in antwoord op de dagvaarding van 25 Januari 1936 de pleitbezorgers reeds kennis hadden van den afstand aan hun partij persoonlijk beteekend dat derhalve ook de kosten van deze besluitselen ten laste van aanleggers vallen, terwijl integendeel de kosten spruitende uit de betwisting van de geldigheid van den afstand door verweersters dienen afgedragen;

Om deze redenen:

De Rechtbank alle andere besluitselen verwerpende;

Verklaart den afstand van den aanleg ingesteld bij exploit van deurwaarder De Mulder op 25 Januari 1936 geldig; verklaart diensvolgens den aanleg ingesteld bij gezegd exploit vervallen, veroordeelt aanlegger tot alle de kosten met uitzondering van deze spruitende uit de betwisting van de geldigheid van den afstand van aanleg welk ten laste blijven van de verweersters.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

2e Kamer. — 26 Februari 1936.

Voorzitter: M. Moreels.

Rechters: MM. Jageneur en Sulzberger.

Pleiters: Mrs R. Van de Vorst, Swennen en Van Lennep.

VERKEER. — ONGEVAL. — STRAFRECHTERLIJKE VRIJSPRAAK. — BETEKENIS EN INVLOED. — BURGERLIJKE VORDERING. — ONTVANKELIJKHEID.

De vrijspraak door den strafrechter geveld inzake verkeersovertredingen belet niet een burgerlijke vordering op grond van aansprakelijkheid wegens fout.

De vrijspraak moet inderdaad beperkt blijken en betreft de burgerlijke gevolgen, tot hare werkelijke betekenis op strafrechterlijk gebied.

D. t/Ch.

Gehoord de partijen in hunne middelen en besluiten;

Gezien de stukken des gedings en de voorafgaanden, namelijk de geboekte inleidende dagvaarding van 16 October 1934, het vonnis der kamer in dato van 27 Maart 1935 en de processen-verbaal van getuigenverhoor en tegenverhoor, regelmatig voorgebracht;

Gezien art. 68 lit. 2 der wet van 15 Juni 1935;

Aangezien de twee feiten waarvan het getuigenbewijs aan aanlegger door gezegd vonnis toegestaan werd, vaststaan door al de getuigenissen;

Aangezien verweerder tevergeefs zijne vrijspraak door den heer politierechter van Berchem inroept daar die vrijspraak noodzakelijk beperkt blijft tot hare werkelijke betekenis, te zeggen dat hij niet met overdreven snelheid reed, wat hem overigens door aanlegger nooit verweten werd;

Aangezien de fout van verweerder hierin bestaat dat rijdende op de hoofdbaan rechts, hij achter den auto van aanlegger, welke uit een zijweg aankwam en reeds vóór aanleggers aankomst gestopt was om deze door te laten, heeft willen doorrijden;

Aangezien geen fout ten laste van aanlegger kan gelegd worden, daar hij gestopt stond voor het rechter gedeelte der hoofdbaan, gevolgd door verweerder om dezen voorbij te laten rijden;

Aangezien de schade geëischt door aanlegger enkel betwist wordt voor wat betreft den duur en het bedrag der dagelijksche onbruikbaarheid van zijnen auto;

Aangezien aanlegger voldoende bewijst dat de bestatigingen slechts dertien dagen na het ongeval konden plaats hebben, en dat de herstellingen twaalf dagen moesten duren, samen vijfen twintig dagen, dat, handelaar zijnde, hij zijnen auto dagelijks gebruikte voor zijn bedrijf en eene schade leed welke op 100 frank per dag dient berekend;

Om deze redenen:

De rechtbank geeft akte van verweerder dat hij het geding schat op meer dan 5000 frank enkel voor wat aangaat de bevoegdheid en den aanleg en alle andere tegenstrijdige besluiten verwerpende als ongegrond, veroordeelt verweerder aan aanlegger te betalen de sommen van: 9918,90 fr. en 2500 fr. met de rechterlijke intresten en de kosten des geding.

Wijst verweerder af van zijnen eisch verklaart het tegenwoordig vonnis uitvoerbaar niettegenstaande alle verhaal en zonder borg.

CORRECTIONEELE RECHTBANK TE ANTWERPEN (in graad van beroep)

8 Januari 1936.

Voorzitter: M. De Baer.
Rechters: MM. Schilling en Van den Bosch.
Openb. Min.: M. Van Hille.
Pleiters: Mrs Matheessens en Laufer.

MARGARINE. — VERVOER. — RIJTUIG. — OMHULSELS.

Eene mand moet als een der vaten of omhulsels, voorzien door artikel 9 der wet van 12 Augustus 1903, aanzien worden.

Wanneer de feiten dezelfde zijn mag de Rechtbank, zetelende in graad van beroep, de qualificatie veranderen of zeggen dat de feiten, als vallende onder toepassing van een ander artikel, moeten beteugeld worden.

Openb. Min. t/ Beukelaers en N. V. Neerlandia.

Aangezien het feit waarvoor betichte verschijnt onder toepassing valt van artikel 9 van de wet van 12 Augustus 1903, daar eene mand moet aanzien worden als een der vaten of omhulsels voorzien door dit artikel en welke volgens dit artikel wanneer margarine of voedende vetwaren er in te koop gezet worden of bewaard zijn om verkocht of geleverd te worden, het opschrift «Margarine» of «Voedende vetwaren» moeten dragen met goed te onderscheiden letters van ten minste twee centimeters hoogte en zonder dat er eenige andere melding bestaat, benevens den naam of de firma van den fabrikant of den verkooper;

Dat bij vergissing nochtans het feit, goed gekwalificeerd, door den eersten rechter als vallende onder toepassing van artikel 8, als wanneer het onder toepassing van artikel 9 moest vallen, aanzien werd;

Aangezien de straffen, door de beide artikels voorzien, dezelfde zijn;

Aangezien de Rechtbank over een feit en niet over een wetsartikel te beslissen heeft;

Dat het feit door de aanduiding van het juist artikel waaronder het valt niet veranderd wordt;

Om deze redenen:

En bij toepassing van artikel 9 der wet van 12 Augustus 1903 en 40 van het strafwetboek;
Rechtdoende bij tegenspraak;
Veroordeelt...

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE ANTWERPEN

1e Kamer. — 4 Juni 1935.

Voorzitter: M. E. Wirtz.
Rechters: M.M. Ceulemans en Wuyts.
Referendaris: M. G. Beckers.
Pleiter: Mr. Smeesters.

VERZEKERING. — SUBROGATIE. — ONTVANKELIJKHEID. — VORDERING VAN VERZEKERAAR. — COMMISSIONNAIR-VERZENDER. — BEPERKING VAN VERANTWOORDELIJKHEID. — UITLEG DER CLAUSULE. — BEWIJS.

De verzekeraar die aan een zijner-verzeekerden de waarde van een verloren gegaan verzekerd voorwerp heeft vergoed, is gerechtigd als in de rechten van dezen verzekeraar gesubrogeerd in eigen naam op te treden.

De clause door een commissionair-verzender gestipuleerd, luidend dat «de risicos van het verblijf in het station, in magazijn of op de kade voor rekening der koopwaar zijn, tenzij order tot bewaken werd gegeven» is slechts van toepassing op voorwaarde dat de commissionairs-verzender bewijst: 1°) welk de natuur is van de gebeurtenis op de kaai en magazijn die het voorwerp heeft beschadigd of doen verdwijnen en 2°) dat dit feit niet te wijten is aan een persoonlijk door hem begane fout.

La Suisse t/ Van Daelen.

Aangezien de eisch strekt verweerder te hooren veroordeelen tot de terugbetaling aan aanlegster der som van 785 frank, zijnde de waarde van een baal tapijten welke verweerder in gebreke gebleven is af te leveren aan de H.H. Crowe & Co;

Aangezien de eisch ontvankelijk en gegrond is;

I. Ontvankelijkheid:

Aangezien aanlegster met recht de waarde der baal E. B. I. betaald heeft aan de firma Marchant & Stichelmanns en dus gesubrogeerd in de rechten dezer firma;

Aangezien inderdaad artikel 29 der mondelinge verzekeringsovereenkomst aanduidt dat zoowel de diefstal als de niet aflevering van een geheel coli gedekt zijn, dat de bewoordingen dezer clause als volgt luiden: «le vol et — ou pillage partiel et — ou de colis entiers sera remboursé quelque minime qu'il soit, en tous cas et de quelque manière que la marchandise soit surveillée.

» La non — livraison de colis entiers, est remboursable au même titre que le vol pour autant que le recours des assureurs soit réservé; »

Aangezien het dus ontegensprekelijk is dat aanlegster haar verzekerde moest vergoeden indien een der balen tapijten niet ter bestemming kwam en verloren werd gedurende de reis;

Dat dit het geval is voor baal B. E. I. welke niet ter bestemming gekomen is en verloren is geraakt gedurende de reis;

Aangezien inderdaad verweerder bewijs van ontvangst gegeven heeft aan beurt Bal en alzoo verklaard heeft dat hij de 72 balen tapijten ontvangen heeft;

Aangezien verweerder als commissionair-verzender ontheven is van zijne mondelinge verplichtingen tegenover zijn lastgever indien hij het bewijs voorbrengt dat hij de 72 balen heeft afgeleverd aan dengene aangeduid door zijn lastgever en namelijk in het huidige geval Crowe & Co;

Aangezien Crowe & Co geene ontlasting gegeven hebben aan verweerder en hun niet voorgebrachte kwijtschrift vermeld: « 3 B. I. less in dispute », zooals het trouwens ook voorkomt op het cognossement met de volgende bewoordingen: « E. B. I. — = I bale less in dispute »;

Aangezien het dus bewezen is dat verweerder zijne verplichtingen niet volkomen heeft uitgevoerd en in plaats van 72 balen... slechts 71 balen heeft afgeleverd aan Crowe & Co;

Aangezien trouwens verweerder niet betwist dat deze baal E. B. I. verloren is geraakt en door hem niet werd afgeleverd aan Crowe & Co (zie mondelinge mededeeling van 31 Mei en 8 Juni 1934);

Aangezien aanlegster dus ontvankelijk is in het huidig geding op te treden;

II. Ten gronde :

Aangezien verweerder ten onrechte beweert dat hij ontslagen is van alle verantwoordelijkheid gezien de mondelinge ontlastingsvoorwaarden (clauses d'exonération) welke hij bepaald heeft voor de uitvoering van zijn werk en namelijk de volgende :

« Les risques du séjour en gare, en magasin ou sur » quai sont pour compte de la marchandise à moins » d'avoir reçu ordre de veiller »;

Aangezien inderdaad de rechtspraak van algemeen oordeel is dat deze clausule slechts van toepassing is op voorwaarde dat de commissionair-verzender bewijst welke de natuur is van de gebeurtenis op kaai of magazijn en dat de waren verdwenen zijn of weggenomen zonder dat dit feit te wijten is aan eene persoonlijke fout van zijnentwege;

Dat deze clausule van strikte opvatting is en de commissionair-verzender van zijne goede trouw moet daarstellen alsook zich niet mag ontslagen van zijn eigen daad;

Aangezien in het huidige geval, verweerder in gebreke blijft aan te duiden in welke omstandigheden de baal E. B. I. verdwenen is van de kaai;

Aangezien te vergeefs verweerder geen kwijtschrift heeft ontvangen van Crowe & Co voor de aflevering van het geheele quantum maar enkel met het voorbehoud E. B. I. less in dispute;

Aangezien te meer door zijne mondelinge mededeelingen van 31 Mei en 8 Juni 1934 verweerder niet met zekerheid kan zeggen en beweren de baal E. B. I. aan Crowe & Co afgeleverd te hebben, vermits hij zelf mondeling bekend dat deze baal niet is afgeleverd geworden;

Aangezien om deze redenen het aanbod tot bewijs van zijne beweringen door verweerder moet afgewezen worden gezien hij een schriftelijk bewijs kon voorbrengen van de vervulling zijner verplichtingen en het te meer uit de bestanddeelen der zaak voorkomt dat zijne beweringen hoogst onwaarschijnlijk zijn en in tegenstrijd met de feiten;

III. Beloop der schade :

Aangezien aanlegster met recht de terugbetaling mag eischen der gansche waarde van de vermiste baal;

Aangezien inderdaad de waarde dezer baal uitgemaaft is niet alleenlijk door de werkelijke prijs der industriele productie maar ook door de verdienste en het profijt verwezenlijkt door de nijverheids- en handelsonderneming op deze baal;

Dat deze beide elementen het werkelijk verlies hebben uitgemaakt hetzij frank 785,00;

Om deze redenen :

De Rechtbank, alle verdere en tegenstrijdige besluiten verwerpende, veroordeelt verweerder te betalen aan aanlegster de som van 785 frank met de gerechtelijke intresten en de kosten des gedings;

Verklaart het vonnis behalve voor de kosten, uitvoerbaar niettegenstaande beroep en zonder borgstelling.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE GENT

3e Kamer. — 23 Januari 1936.

Voorzitter : M. Claeys.

Rechters : M.M. De Smet en Buyck.

Referendaris : M. R. Maraite.

Pleiters : Mr. Lagae t/ Mrs de Cossaux en Thery.

I. LEENING. — VERZAKING AAN VROEGER VERVALLEN INTRESTEN. — ROERENDE BELASTING OP DE INTRESTEN DER HOOFDSOM. — SCHULDENAAR.

II. GECONTROLEERD BEHEER. — EENZELVIGHEID MET HET FAILLIET VOORKOMEND CONCORDAAT. — OVEREENGEKOMEN INTRESTEN. — AANGIFTE VAN SCHULDVORDERING ONDER VOORBEHOUD. — UITWERKSEL.

I. *Het verzaken aan intresten eener leening vóór den datum van het als bewijs er van opgemaakte geschrift dient uitdrukkelijk uitgebracht en mag nooit verondersteld worden.*

De bevoordeelde der intresten blijft tegenover de Schatkist de hoofdschuldenaar van de er aan verbonden roerende belasting ondanks de voorschriften van het Koninklijk Besluit van 6 Augustus 1931 betreffende de samenordering der wetten op de inkomstenbelastingen hetwelk aan den schuldenaar oplegt deze belasting in hare bron te weerhouden.

II. *In zake gecontroleerd beheer en faillissement voorkomend concordaat hoeft een eenzelveheid van redenen bij gebrek aan eenen uitdrukkelijken en afwijkenden tekst, eene eenzelveheid van oplossingen mede te slepen.*

Uit kracht van het rechtsbeginsel dat al de schuldeischers op gelijken voet dienen gesteld te worden, wordt de loop der wettelijke of overeengekomen intresten der schuldvorderingen gestaakt van af den datum van het ontwerp van den commissaris.

De schuldeischer die het in zijne aangifte van schuldvordering aangebrachte voorbehoud niet aangenomen ziet, hoeft beschouwd als er aan te hebben verzaakt indien hij in dat opzicht eensluidend met de voorschriften van artikels 8 en 11 van het Koninklijk Besluit in dato van 15 October 1934, zijne opmerkingen ter Griffie der Rechtbank binnen de vijftien dagen der mededeeling van den

commissaris niet heeft laten worden en tegen het vonnis waarbij dat ontwerp bekrachtigd wordt in den termijn van 20 dagen geen beroep aangetekend heeft.

Taelman t/ Van Caeneghem en Bultinck q.q.

Aangezien aanlegster bij exploit in datum 6 November 1935 verweerders voor deze Rechtbank gedagvaard heeft om aldaar te hooren en zien verklaren dat hare schuldvordering op het passief van het gecontroleerd beheer van eersten verweerder voor een bedrag van 251.361,25 frank aangenomen zal worden en diensvolgens tweede verweerder zich in zijne hoedanigheid van commissaris tot gezegd gecontroleerd beheer te hooren verwijzen in betaling der dividenden tegen 5 t. h., der op 1en October 1935 tegen 6 t. h. vervallen interesten en der kosten des gedings.

Aangezien partijen zich het eens verklaren om te erkennen dat het saldo der hoofdsom, de interesten op 15en Maart 1935 en de aan aanlegster toekomende gerechtskosten onderscheidenlijk 246,700 fr., 6200 fr. en 763,25 frank beloopten.

Aangezien van voormelde som van 6200 frank dient afgetrokken te worden deze van 1023 frank bedrag der roerende belasting op deze interesten vertegenwoordigende hetwelk eerste verweerder aan den Fiscus zal moeten betalen.

Voor wat de roerende belasting op de interesten aangaat welke tweede verweerder aan den Fiscus den 11-6-1935 betaald heeft (998 fr. + 998 fr.).

Aangezien eerste verweerder bij overeenkomst in datum 19 April 1933 zich verbonden heeft aan aanlegster bij 37 aanvaarde wissels van maand tot maand van af 15 Juli 1933 vervallende, eene som van 300.000 frank terug te betalen welke deze hem voor de behoeften van zijnen handel vroeger geleend had;

Aangezien het bedrag van elk dezer wissels buiten een deel van het geleende kapitaal eenen interest tegen 6 t. h. 's jaars op de nog verschuldigde sommen bevatte;

Aangezien uitkracht van een afzonderlijk beding aanlegster aanvaard had volgens het gemeen recht op deze interesten de roerende belasting te dragen;

Aangezien merkkelijk ten onrechte aanlegster er zich tegen verzet dat de roerende belasting betreffende de voor den 19en April 1933 vereffene interesten welke eerste verweerder niet weerhouden had en onder het toezicht van tweeden verweerder aan den Fiscus op 11 Juni 1935 gestort heeft, van het aan haar toekomende dividend afgetrokken worde onder voorwendsel dat eerste verweerder met geene melding in de overeenkomst van 19 April 1933 betrekkelijk deze roerende belasting in te lasschen op stilzwijgende wijze verzaakt zou hebben haar de terugbetaling er van te eischen;;

Aangezien inderdaad de verzakingen niet mogen verondersteld worden en door een klaar en ondubbelzinnig bewijs moeten vastgesteld worden;

Aangezien het zeker is dat indien partijen zooals aanlegster het voorhoudt, het gemeen inzicht hebben gehad eene volkomen afrekening van hunne wederzijdsche schulden af te sluiten zij niet verzuimd zouden hebben zulks in het voornoemde contract uitdrukkelijk te bepalen;

Aangezien het doorslaande bewijs dat dit contract noch deze beteekenis noch deze draagwijde heeft,

uit het feit spruit dat de interesten betrekkelijk het tijdperk hetwelk zich van 1en December 1932 tot 1en Juni 1933 uitstreckte nog op 8en Juni 1933 betaald werden zegge dus ongeveer twee maanden na het aangaan dezer overeenkomst;

Aangezien de hierbovenuiteengezette beweegredenen klaarblijkelijk aantoonen dat de overeenkomst waarvan sprake enkel de uitgestrektheid der verbin-tenissen van eersten verweerder en de wijze waarop ze dienden uitgevoerd te worden bepaald heeft maar al deze welke van af den dag van het sluiten der leening op aanlegster rusten volgens het gemeen recht heeft laten bestaan.

Voor wat de roerende belasting nopens de na den 19en April 1933 uitgekeerde interesten aangaat 5303 frank.

Aangezien de debatten ter zitting bewezen hebben dat de roerende belasting welke op deze interesten slaat en voor de jaren 1933 en 1934 onderscheidenlijk de sommen van 3063 frank en 2028 frank beloopt door eersten verweerder niet weerhouden geworden is op 't oogenblik der betaling aan aanlegster van deze interesten en aan den Fiscus door hem met toestemming van tweeden verweerder slechts in den loop van 't jaar 1935 zegge dus gedurende het gecontroleerd beheer afbetaald geworden is;

Aangezien het buiten kijf valt, dat deze sommen krachtens de wet door aanlegster, in zoover als bevooroordeelde der interesten verschuldigd, van het bedrag van het eerste dividend, welk haar toekomt, hoeven afgetrokken te worden;

Aangezien het redelijk en logisch is van aan te nemen en het overigens ten klaarste uit de bewoordingen van artikel 14 lid 2 van het Koninklijk Besluit van 6en Augustus 1931 betreffende de samenordering der wetten op de inkomstenbelastingen voortvloeit dat de bevooroordeelde der interesten tegenover de Schatkist de hoofdschuldenaar van de er aan toekomende belasting is, en dat de wetgever met aan den schuldenaar de verplichting op te leggen gezegde belasting in haar bron te weerhouden enkel beoogd heeft zich op zulke wijze een aanvullende belastingswaARBORG te verzekeren;

Aangezien daarenboven geene wettelijke schuldvergelijking zooals aanlegster zulks aanvoert, tus-schen hare schuldvordering en deze van eersten verweerder van rechtswege heeft kunnen geschieden dewijl deze laatste schuldvordering ontstaan is en effen en opeischbaar geworden is slechts op 't oogenblik waarop in den loop van het gecontroleerd beheer de verschuldigde belasting door eersten verweerder aan den Fiscus betaald werd (Handelsrechtbank Gent, 26 Mei 1934 H.R.V.B.V. 1934 - 5412 en nota);

Aangezien de stelling door aanlegster uitgebracht onaanneemlijk is dewijl het verhaal van eenen medeschuldenaar tegen eenen andere in terugbetaling eener som slechts uitgeoefend mag worden voor zooverre deze som aan eenen derde door de eerste ten ontlaste van den tweede uitgekeerd geworden is;

Aangaande de overeengekomen interesten vanaf den 15en Maart 1935 datum van het ontwerp van den heer Commissaris.

Aangezien uit het verslag aan den Koning door de Regeering uitgebracht en uit den tekst van het Koninklijk Besluit van 15en October 1934 « bestemd om de wetgeving over het failliet voorkomend concordaat aan te vullen » ten klaarste blijkt dat het

stelsel van het gecontroleerd beheer en dit van het concordaat ter voorkoming van faillissement om volstrekt gelijksoortige redenen ingericht geworden zijn;

Aangezien beide voorgeschreven geweest zijn zoo in het belang van den aan een dikwijls rampspoedig faillissement blootgestelden bevoordeelige als in dit der schuldeischers wier rechten op gelijke wijze dienen gevrijwaard te worden;

Aangezien er daaruit volgt dat voor wat deze twee rechterlijke instellingen betreft eene eenzelvigheid van redenen bij gebrek aan eenen uitdrukkelijken en afwijkenden tekst, eene eenzelvigheid van oplossingen hoeft mede te helpen (Fredericq, Het gecontroleerd beheer n° 4, bl. 8);

Aangezien voor wat de overeengekomene interessen aangaat zulks bij het huidig geding het geval wel is;

Aangezien inzake gecontroleerd beheer en failliet voorkomend concordaat het verschuldigd zijn der overeengekomen interessen bij middel van de algemeene rechtsbeginselen niet verrechtvaardigd kan worden;

Aangezien inderdaad het ontwerp van den heer Commissaris door de rechtbank bekrachtigd als het geene schuldvernieuwing teweeg brengt nochtans de tusschen den schuldeischer en den schuldenaar bestaande betrekkingen voor wat de stipte uitvoering der oorspronkelijke verbintenissen van dezen laatste betreft volkomen wijzigt;

Aangezien de bijzondere begunstiging welke al de schuldeischers worden geacht aan hunnen schuldenaar toegestaan te hebben belet dat er tusschen hen aangaande de interessen een onderscheid gemaakt worde;

Aangezien de goede trouw die het sluiten van de overeenkomsten over 't algemeen en van het gecontroleerd beheer in 't bijzonder bestuurt zich er tegen verzet dat de schuldeischers door hunnen schuldenaar met vorderingen wegens opeengestapelde interessen te overladen, den ondergang, ja zelfs het faillissement van dezen zouden kunnen verwekken dan wanneer zij door een dikwijls ongehoopt geluk het geheel of een aanzienlijk gedeelte van hunne gelden terugkrijgen;

Aangezien overigens hadden de schuldeischers bedoeld het dividend op de interessen der op het passief aangenomen schuldvorderingen te bekomen moesten zij het met uitdrukkelijke bewoordingen in het ontwerp laten vermelden (Practisch repertorium van het Belgisch Recht verbo failliet voorkomend concordaat n° 402 - Thaller en Percerou, Over Faillissementen en Bankbreuken Boek I n° 803 nota 3 - Handelsrechtbank Brugge 21 Nov. 1901 H. R. V. B. V. 1902 2441 - Beroepshof Brussel 13 Mei 1907 R. B. 1907 684 - Handelsrechtb. Parijs 4 Nov. 1898, Gazet der faillissementen 1899 bl. 171);

Aangezien indien er twijfel bestaat hoeft de draagwijdte van het ontwerp in dit opzicht tegen hen uitgelegd te worden;

Aangezien aanlegster wel is waar in hare aangifte van schuldvordering waarbij zij verklaarde met het ontwerp van den heer Commissaris in te stemmen uitdrukkelijk vermeld heeft « Het wordt wel verstaan dat deze som een interest tegen 6 t.h. 's jaars blijkens overeenkomst zal blijven opbrengen »;

Aangezien aanlegster thans oogenscheinlijk niet

meer gerechtigd is tot staving harer aanspraken zulkdanig voorbehoud in te roepen;

Aangezien inderdaad aanlegster dient beschouwd te worden als aan gezegd voorbehoud stilzwijgend verzaakt te hebben dewijl zij aan de Rechtbank in gelijkvormigheid der voorschriften van artikel 8 van bovenaangehaald Koninklijk Besluit desaangaande hare schriftelijke opmerkingen niet heeft laten geworden en zij bovendien tegen het vonnis hetwelk het ontwerp van den heer Commissaris bekrachtigde in den door artikel 11 van gezegd Koninklijk Besluit vastgestelden termijn van 20 dagen geen beroep ingeslagen heeft;

Aangezien aangenomen zelfs bij loutere veronderstelling dat de mededeeling van aanlegster in haren vorm en inhoud van harentwege als toestemming niet kunne gelden, zou aanlegster alsdan moeten beschouwd worden als zich onthouden te hebben van over het ontwerp te stemmen en zou zij volgens de bewoordingen van dit artikel onder de toestemmende schuldeischers dienen gerangschikt te worden;

Aangezien uit het eerder overwogene volgt dat in elken stand van het geding het ontwerp van den Commissaris hetwelk geenszins aan den eersten verweerder de verplichting oplegt de interessen op het bedrag der schuldvorderingen te betalen door aanlegster op stilzwijgende wijze aanvaard geweest is en een eindverdrag uitmaakt waarvan de bedingen zooals zij getroffen werden zooveel voor haar als voor al de schuldeischers bindend geworden zijn;

Aangezien diensvolgens de rekening van aanlegster hoeft vastgesteld te worden zooals volgt:

Op haar crediet:

dividend van 5 t.h. op de hoofdsom van	
246,700 frank	 fr. 12335
op de interessen (5177 fr.) en kosten (763,25	
frank) zegge 5940,25 frank	 fr. 297
	fr. 12632

Op haar debiet:

roerende belasting door den heer Commissaris:

op 11.6.1935 betaald	998 frank
op 11.6.1935 betaald	998 frank
op 29.5.1935 betaald	3,063 frank
op 3.7.1935 betaald	2,028 frank
op 6.6.1935 betaald	212 frank fr. 7299

Overschot ten bate van aanlegster fr. 5333

Aangezien verweerders met in den loop van het geschil onder voorbehoud van al hunne rechten aan aanlegster dergelijke som te storten het algeheele bedrag der som welk aan deze ten titel van eerste dividend op hare schuldvordering toekomt, afbetaald hebben;

Om deze redenen, de Rechtbank alle verdere of tegenstrijdige besluiten verwerpende zegt voor recht dat het bedrag der schuldvordering van aanlegster tegenover eersten verweerder in hoofdsom 246,700 frank beloopt en dat de loop der interessen sedert den 15en Maart 1935 opgehouden heeft;

Verwijst aanlegster af van het overige van haren eisch en legt haar de 2/3 der kosten ten laste.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE ST NIKLAAS

17 Maart 1936.

Voorzitter : M. Verschuren.
 Rechters : M.M. Verschuren en Behiels.
 Referendaris : M. L. Thuysbaert.
 Pleiters : Mrs. Stragiers en De Cock.

BEDIENDENCONTRACT. — BEREKENING DER WEDDE. — BEVOEGDHEID.

Bij eene betwisting nopens het bediendencontract dient men, voor het vaststellen der bevoegdheid enkel rekening te houden met het bedrag dat de laatste maal als vast gedeelte der wedde werd uitbetaald; enkel de veranderlijke verdiensten dienen berekend te worden naar de bevoldiging van het vorig jaar.

Walthof t/ N. V. Wavo.

Aangezien de vraag strekt ten einde : « gedaagde te hooren verwijzen in betaling van fr. 8.376,05, hetzij 6000 frank of 3 maand loon, als vergoeding wegens ontijdige verbreking van een dienstcontract en 2.376 frank achterstallig loon en reiskosten, met de gerechtelijke intresten en de proceskosten, bij vonnis uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande elk verhaal en zonder borg » ;

Aangezien gedaagde tegenwerpt dat de betrekkingen tusschen partijen beheerd worden door de wet van 7 Augustus 1922, op het dienstcontract en dat, ingevolge art. 29 dezer wet, de Rechtbank van Koophandel niet bevoegd is ;

Aangezien de aanlegger opgezegd werd den 13en September 1935 ;

Dat het blijkt uit de bestanddeelen der zaak, en overigens door partijen erkend wordt, dat, bij wijziging van het oorspronkelijk contract, het loon van aanlegger, op het oogenblik van de opzegging, en dit sinds April te voren, 2000 frank in de maand bedroeg ;

Dat dit feit alléén, ten aanzien van de bevoegdheid, beslissend is ;

Aangezien de omstandigheid dat de aanlegger, in Januari, Februari en Maart 1935, een maandloon van 2500 fr. genoten heeft, geen moeilijkheden oplevert ;

Dat, immers, alléén de veranderlijke verdiensten berekend worden naar de bezoldiging van het vorig jaar ;

Dat, integendeel, voor het bedrag van het vast salaris, enkel dient rekening gehouden met het bedrag dat de laatste maal als vast gedeelte uitbetaald werd ;

(Houben, De wet op het Dienstcontract, 1934, blz. 222; Thoumsin, Le contrat d'emploi, 1935, blz. 63; n° 23 Leger et Crokaert, Le contrat d'emploi, n° 932; en volg).

Aangezien 't laatst uitbetaalde maandloon 2000 fr. bedroeg en, derhalve, 24.000 fr. per jaar niet te boven gaat ;

Dat hieruit volgt dat de Rechtbank van Koophandel onbevoegd is ;

Om deze redenen :

De Rechtbank, alle verdere of strijdige besluiten verwerpende, verklaart zich onbevoegd en verwijst de aanlegger in de kosten.

VREDEGERECHT TE BERCHEM

24 Maart 1936.

Vrederechter : M. Baeten.
 Pleiters : Mrs Verbaet en Van Heurck.

I. RECHTSPLEGING IN BURGERLIJKE ZAKEN. — GEMEENTE IN RECHTE TREDEND. — MACHTINGING VAN COLLEGE. — VOLDOENDE INDIEN GEGEVEN VOOR SLUITEN DER DEBATTEN.

II. VERKEER. — HOOFDBAAN. — BEBOUWDE KOM.

I. *Het College van burgemeester en schepenen moet om namens de gemeente een vordering in te leiden, gemachtigd worden door den gemeenteraad. De machtiging door den gemeenteraad verleend na de inleiding der zaak doch vóór het sluiten der debatten dekt de oorspronkelijke onregelmatigheid der vordering.*

II. *Als bebouwde kommen kunnen enkel aanzien worden diegene die op het eerste zicht als dusdanig voorkomen, zoodat de weggebruiker zich onmogelijk nopens het karakter der plaats kan vergissen. Buiten een bebouwde kom worden alleen als hoofdwegen beschouwd de radiale wegen en de wegen aangewezen door kilometerpalen met roode koppen.*

Stad Antwerpen t/ Van Hellemond en Van Gelder.

Gezien in zake nr 4862, de dagvaarding van deurwaarder Fr. De Coen, te Vilvoorde, dd. 3 Februari 1936, geboekt, strekkende tot de veroordeeling van verweerder om aan aanlegster te betalen, ten titel van schadevergoeding, de sommen van 2368 fr. en 400 fr. vermeerderd met de verwijl-intresten sinds den dag van het ongeval, zijnde 17 Mei 1935, samen met de gerechtelijke intresten en de kosten des gedings;

Gezien, in zake n° 4863, de dagvaarding van deurwaarder A. Schnaphauf, te Antwerpen, dd. 8 Februari 1936, strekkende tot de veroordeeling van beide verweerdere om solidairlijk of de eene bij gebreke aan de andere aan aanlegger te betalen, ten titel van schadevergoeding, de som van 835 fr. vermeerderd met de intresten van verwijl vanaf den dag van het ongeval, samen met de gerechtelijke intresten en de kosten des gedings;

Gehoord, in beide zaken, de partijen in hunne middelen en besluiten;

Aangezien de twee zaken samenhangen en dienen samengevoegd;

Aangezien Hellemond besluit tot de onontvankelijkheid van den eisch tegen hem gericht door de stad Antwerpen, onder voorwendsel dat het college van burgemeester en schepenen niet voorafgaandelijk door den gemeenteraad gemachtigd werd dien eisch in te leiden;

Aangezien het vaststaat dat het college van burgemeester en schepenen der stad Antwerpen op 24 Februari 1936 door den gemeenteraad dier stad gemachtigd werd in rechte te treden tot invordering van de herstellingskosten der schade door de ter zake bedoelde botsing aan den auto der stad toegebracht, met goedkeuring van alle begonnen rechtsingang;

Aangezien ter zake de debatten slechts op 17 Maart 1936 gesloten werden;

Aangezien de machtiging door den gemeenteraad verleend na de dagvaarding maar vóór het sluiten der debatten de oorspronkelijke onregelmatigheden der vordering dekt; dat het middel van onontvankelijkheid door Hellemond aangewend, dus dient verworpen;

Tengronde :

Aangezien op 17 Mei 1935 een aanrijding gebeurde tusschen den auto der stad Antwerpen, gevoerd door Van Gelder, en den auto van Van Hellemond, gevoerd door hemzelf, op het kruispunt der De Burlet- en Prins Boudewijnlaan te Wilrijk; dat de auto der stad Antwerpen langs de De Burletlaan kwam terwijl de auto van Van Hellemond langs de Prins Boudewijnlaan reed; dat de auto der stad Antwerpen ten opzichte van de auto van Van Hellemond van rechts kwam;

Aangezien Van Gelder, naar aanleiding van die aanrijding strafrechtelijk vervolgd werd, beticht van te Wilrijk, Kanton Berchem, den 17 Mei 1935, op een secundairen weg rijdende, verzuimd te hebben bij het naderen van een hoofdweg, deze slechts op te rijden wanneer geen andere weggebruiker aankwam of indien rekening houdende onder meer met de snelheid van dezen laatste en met den afstand waarop hij zich bevond, er geen gevaar voor aanrijding bestond; dat op 31 December 1935 de boetstraffelijke rechtbank, zetelende in graad van beroep, Van Gelder vrijspak omdat deze ten opzichte van Van Hellemond van rechts kwam met het gevolg dat hij het recht had door te rijden, terwijl Van Hellemond hem vrijen doortocht moest verleenen daar beide wegen secundair zijn; dat dit vonnis kracht van gewijsde bekomen heeft;

Aangezien aldus reeds erga omnes vaststaat dat Van Gelder den doorgang niet moest vrijlaten voor Van Hellemond, maar wel Van Hellemond voor Van Gelder;

Aangezien trouwens uit de vorige bestanddeelen der zaak genoegzaam blijkt : 1°) dat vermeld kruispunt niet ligt in een bebouwde kom : er bestaan ter plaatse maar enkele huizen, die geen gesloten geheel vormen; drij hoeken van het kruispunt zijn onbebouwd en het huis gelegen op den vierden hoek is iets of wat achteruit gebouwd; 2°) dat noch de Prins Boudewijnlaan, noch de De Burletlaan radiale wegen zijn en evenmin aangewezen zijn door kilometerpalen met roode koppen; dat dus deze twee lanen secundaire wegen zijn; en dat bijgevolg Van Hellemond gehouden was den doorgang vrij te laten voor Van Gelder die van rechts kwam; aangezien Van Hellemond klaarblijkelijk aan zijne verplichting te kort kwam door doorgang vrij te laten voor Van Gelder en dat dit schuldige verzuim oorzaak was van de aanrijding;

Aangezien anderzijds in hoofde van Van Gelder, geene schuld bewezen is; dat inzonderheid niet bewezen is dat hij met overdreven snelheid zou gereden hebben; dat zulks niet kan spruiten uit de overwegingen vervat in vermeld vonnis der boetstraffelijke rechtbank, daar zooals dit vonnis uitdrukkelijk vermeldt, Van Gelder hiervan niet beticht werd; dat trouwens uit de bestanddeelen der zaak blijkt dat Van Gelder den auto, dien hij voerde, tot stilstand gebracht heeft, toen deze zich pas op vermeld kruis-

punt bevond en dat de sporen van zijn remmen slechts op een afstand van 5 meter achter dien auto zichtbaar waren; dat deze feiten wel schijnen uit te wijzen dat hij met geene overdreven snelheid reed, als men in acht neemt dat hij niet gehouden was den doorgang vrij te laten voor een ander weggebruiker;

Aangezien de eisch van Van Hellemond tegen Van Gelder en de stad Antwerpen dus ongegrond voorkomt, en Van Hellemond aansprakelijk dient gesteld voor de schade door de bedoelde aanrijding aan de stad Antwerpen veroorzaakt; dat het niet betwist wordt dat deze schade 2768 fr. bedraagt;

Om deze redenen :

Wij, A. Baeten, vrederechter van het kanton Berchem-Antwerpen, uitspraak doende tegensprekelijk en in 1n aanleg, voegen de zaken ingeschreven onder de nrs 4862 en 4863 van onzen Algemeenen Rol samen als zijnde samenhangend; rechtdoende op den eisch van de stad Antwerpen tegen Van Hellemond, verklaren deze ontvankelijk en gegrond; derhalve veroordeelen Van Hellemond om aan de stad Antwerpen te betalen ten titel van schadevergoeding de som van 2768 fr. met de verwijlntresten van af 17 Mei 1935, datum van het ongeval, tot 3 Februari 1936, datum der dagvaarding, en de gerechtelijke intresten van af laatstvermelden datum; verklaren den eisch van Van Hellemond tegen de stad Antwerpen en Van Gelder ongegrond en wijzen hem af; veroordeelen Van Hellemond tot de kosten van beide gedingen, begroot op 99,35 fr., hierin niet begrepen de registratielkosten van dit vonnis; zeggen dat dit vonnis niet dient bij voorraad uitvoerbaar verklaard te worden.

De exploit en de andere akten van rechtspleging werden in het Nederlandsch opgemaakt bij toepassing van art. 2 der wet van 15 Juni 1935.

BIBLIOGRAPHIE

J. SIMON en P. DE BEUS. - *Burgerlijk Wetboek. - Art. 1 tot 1701. Etablissements Emile Bruylant, Brussel. 1936.*

Met hoeveel ongeduld is dit boek door de Vlaamsche juristen verwacht geworden! Tot nog toe moesten zij zich behelpen met de teksten verschenen in het «Staatsblad» of met kleine gedeeltelijke uitgaven van het burgerlijk Wetboek.

Hier hebben we thans den volledige tekst der Nederlandsche vertaling voor de 1701 artikelen van het B. W. B., waarvoor de officieele vertaling reeds door de commissie, aangesteld door de regeering, is uitgewerkt geworden.

De Vlaamsche juristen zullen de twee noeste werkers, raadsheren Prof. Simon en P. De Beus innig dankbaar zijn voor deze uitgave.

Om de praktische waarde van het boek tot het maximum op te voeren vinden wij hier naast den Franschen tekst van het B. W. B., die alleen rechtskracht bezit, de definitieve Nederlandsche vertaling en deze teksten maken het voorwerp uit van uitvoerige en zeer zorgvuldig gekozen toelichtingen, die een ontzaglijken arbeid vertegenwoordigen en die van het allergrootste nut zullen zijn, daar de jongste rechtsleer en rechtspraak er in verwerkt worden.

Sinds het in voege komen der wet van 15 Juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken was

dit boek er broodnoodig en zijn verschijnen zal in niet geringe mate bijdragen tot de beoefening van het recht in onze taal.

Het is zeer gelukkig dat de auteurs niet gewacht hebben met deze uitgave tot na de volledige vertaling van het B.W.B. Inderdaad, deze vertaling gaat slechts zeer traag vooruit en iedereen geeft er zich rekenschap van dat meer spoed hierbij niet te verwachten en ook niet wenschelijk zou zijn, gezien de zeer groote moeilijkheden waarmede het werk van de vertalingscommissie gepaard gaat; doch de 1701 eerste artikelen van het B.W.B., die dus gaan tot en met het hoofdstuk van de verkoop geven reeds het essentieelste, dat voor praktisch gebruik noodzakelijk is; en in afwachting dat het boek zal kunnen aangevuld worden met de overige teksten, is het voor ons allen een geluk bij de dagelijksche rechtspraktijk te beschikken over dit uitstekend werk, waarover niet genoeg lof kan gesproken worden.

Dat elk Vlaamsch jurist zich dadelijk dit onmisbaar werk, dat door de Firma Bruylant op prachtige wijze is uitgegeven, aanschaffe.

R. Victor.

BALIELEVEN

VERBOND DER BELGISCHE ADVOCATEN

De gewone algemeene vergadering zal gehouden worden te Leuven, op Zaterdag 4 Juli aanstaande.

Programma :

10 uur : Opening der vergadering op het Gerechtshof. Verslag van den algemeenen secretaris en van den schatbewaarder. Benoeming van een voorzitter in vervanging van M. Gheude, aftredend.

11 uur : Vergadering der afdeelingen. De afdeeling voor de Vlaamschsprekende advocaten zal op haar dagorde hebben :

1) De pensioen- en lijfrentkassen voor advocaten. — Verslaggever M. Thielemans.

2) Ontwerp tot wijziging der standregelen. — Verslaggever M. Veroegestraete.

3) Toepassing der tuchtstraffen ter terechtzitting. — Verslaggever M. De Vis.

4) De tuchtraden in beroep. — Verslaggever M. Gusters.

13 uur : Lunch aangeboden door de Balie van Leuven in het Gerechtshof.

14 u. 30 : Voortzetting van de werken der afdeelingen.

16 u. 30 : Algemeene vergadering.

19 uur : Feestmaal door de Balie van Leuven in het Gerechtshof. (Stadskleedij.)

De bijdrage tot de vergadering is vastgesteld op 75 fr. en verminderd op 50 fr. voor de stagisten.

Wij hopen dat u onze vergadering te Leuven zult willen bijwonen.

Zooals voorheen zullen de deelnemers op gepast tijd een kaart ontvangen, rechtgevend op een vermindering van 35 p.c. op den prijs voor hun vervoer per spoorweg.

Met de verzekering van onze meest confraterneele hoogachting.

De Algemeen Secretaris,
Paul STRUYE.

De Voorzitter,
Charles GHEUDE.

Brussel, 79, Washingtonstraat.

TIJDSCHRIFTEN

NEDERLANDSCH JURISTENBLAD. — Nr 25. — 20 Juni 1936. — Prof. Mr J. C. van Oven : Overeenkomst en goede trouw. — Mr H. Fortuin : Inschrijving in het Handelsregister van minderjarigen die geen handlichting hebben verkregen. — Opmerkingen en mededeelingen. — Uit de literatuur. — Boekaankondigingen. — Tijdschriften. — Berichten.

HET LEVEN OP 'T KANTOOR. — Nr 8. — Juni 1936. — De aangifte der inkomstenbelasting. — Accountant als medewerker van den Bankier. — Antwerpse naties. — Bijdragen voor gezinstoelagen. — Boekbeoordeling. — Drie geboden voor de reclame. — Gedachten over statistiek. — Kapitaal. — Kopie-kopij. — Leidraad bij de studie van het Belgisch Handelsrecht. — Nieuwigheden voor burelultrusting. — Staatsblad. — Studiehoekje. — Taxe der bezoldigde samenwerkers. — Vaktaalcommissie. — Vereffening eener commanditaire vennootschap in falig. — Vrachtberekening.

DALLOZ. — RECUEIL HEBDOMADAIRE DE JURISPRUDENCE. — Nr 22. — 18 Juni 1936. — Notes fiscales. — Le Statut fiscal des cooperatives agricoles de production. — Jurisprudence.

JOURNAL DES TRIBUNAUX. — Nr 3456. — 1936. — Les reviseurs de lois. — Jurisprudence. — Décisions signalées. — La chronique judiciaire. — Faillites. — Chronique fiscale.

DEUTSCHE JURISTEN ZEITUNG. — Nr 12. — 15 Juni 1936. — Schwarz, Die Rassenschande in der strafrechtlichen Praxis. — Bilke : National-sozialistische Gemeindegesetzgebung. — Reitzenstein : Die Unterhaltsansprüche des unehelichen Kindes. — Flemming : Der künstlerische Film und sein Urheber. — Rath : Gesellschaftswirtschaft oder Volkswirtschaft? — Schnorr von Carolsfeld : Unzulässige Genehmigungen des Anerbengerichte und ihre verfahrensrechtliche Behandlung. — Bull : Die vormundschaftsgerichtliche Genehmigung in neuer Bedeutung. — Eulerich : Ist die Beiordnung eines auswärtigen Rechtsanwalts zulässig?

DEUTSCHES RECHT. — Nr 11-12. — 15 Juni 1936. — Rede des Reichsrechtsführers, Reichsministers Dr. Frank auf des Schluszkundgebung des Deutschen Juristentages 1936. — Rede des Stellvertreters des Führers, Reichsministers Rudolf Hesz, anlässlich der Eröffnungskundgebung des Deutschen Juristentages 1936. — Der Deutsche Juristentag 1936. — Das nationalsozialistische Rechtsschrifttum, Dr. Wilhelm Coblitz. — Streifzug durch den Internotinalen Kongress für gewerblichen Rechtsschutz, Dr. Danielcik. — Die Frage der Veröffentlichung einer Erfindung durch den Erfinder vor der Anmeldung in deutscher und internationaler Betrachtung, Dr. W. Schäfer. — Kritische Umschau. — Schrifttum.

Vlaamsche Juristen

Abonneert U op het

RECHTSKUNDIG
WEEKBLAD !!!

Dr. De Vlijt, Antwerpen, Alfred Somville, bestuurder.